

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym Odwoławczym, w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Olejnik /spr./

Sędziowie: SSO Małgorzata Susmaga

WSG Bartosz Stangierski

Protokolant : protokolant Patrycja Rataj

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Bogusława Tupaja

rozpoznawał sprawę **N. Z.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 62 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 2 grudnia 2015r.

w sprawie o sygnaturze III K 125/15

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od oskarżonego ma rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze w kwocie 20,00 zł i wymierza mu 180,00 zł opłaty za drugą instancję.

Bartosz Stangierski Sławomir Olejnik Małgorzata Susmaga

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu, wyrokiem z dnia 2 grudnia 2015 r. uznał oskarżonego N. Z. za winnego przestępstwa posiadania znacznej ilości środków odurzających z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności, nawiązkę w kwocie 500 zł, przepadek zatrzymanych środków oraz zwolnił go od kosztów postępowania (k. 132).

Wyrok ten zaskarżył obrońca oskarżonego, zarzucając wydanemu orzeczeniu obrazę przepisów prawa materialnego poprzez przyjęcie błędnej kwalifikacji z art. 62 ust. 2 ustawy, podczas gdy ilość narkotyków posiadana przez oskarżonego nie była znaczna.

W konkluzji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zakwalifikowanie jego czynu z art. 62 ust. 1 ustawy oraz złagodzenie wymierzonej kary tj. wymierzenie kary grzywny lub kary ograniczenia wolności.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja okazała się niezasadna.

Obrońca zakwestionował tylko jeden aspekt zaskarżonego rozstrzygnięcia, tj. interpretację pojęcia „znaczna ilość” środków odurzających będących w posiadaniu oskarżonego. Autor apelacji przytoczył przy tym orzecznictwo Sądu Apelacyjnego w Krakowie, wskazujące, iż o znacznej ilości można mówić tylko w przypadku ilości, która pozwala na odurzenie kilku tysięcy osób.

Sąd Okręgowy nie podziela jednak tego poglądu. Sąd Apelacyjny w Krakowie jest raczej odosobniony w swojej interpretacji. Zarówno Sąd Najwyższy, jak i Sądy Apelacyjne m. in. w Poznaniu, Gdańsku czy Wrocławiu wskazują, że do przyjęcia „znacznej ilości” wystarczy możliwość odurzenia kilkudziesięciu osób (por. postanowienie SN z 23 września 2009 r., I KZP 10/09, OSNKW 2009/10/84 i powołane tam orzecznictwo).

Rzeczywiście, jak wskazuje skarżący, zgodnie z definicją zawartą w (...), „znaczny” to „dość duży pod względem liczby, ilości, natężenia, okazałości, niemały” (Słownik Języka Polskiego PWN, W-wa 1989, t. III, s. 1044), ta definicja niczego jednak tak naprawdę nie wyjaśnia. Z całą jednak pewnością omawiana „znaczna ilość” nie powinna być postrzegana tylko z miarą wagową, lecz wiązać się ją winno z porcją czy też dawką. Prawidłowa wykładnia pojęcia „znacznej ilości”, o którym mowa w art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii winna uwzględniać elementy ilościowe (waga), jak i jakościowe narkotyku (stopień toksyczności). Stąd też punktem wyjścia winna być porcja (dawka), wystarczająca do odurzenia jednej osoby. Jeżeli ilość narkotyków (porcji - dawek) jest taka, że wystarcza jednorazowo do odurzenia co najmniej kilkudziesięciu osób, to wyczerpuje to znamię „znacznej ilości” (por. wyrok SA w Gdańsku, II AKa 430/12, LEX nr 1271815).

Zdaniem Sądu Okręgowego należy zatem podzielić dotychczasowe większościowe stanowisko orzecznictwa i doktryny w tej materii, bo nie ma żadnych innych rozsądnych powodów dla akceptowania poglądów, że o owej „znacznej ilości” można mówić dopiero w wymiarze zdecydowanie wyższym, w tym nawet dopiero od poziomu kilkudziesięciu tysięcy porcji. Nadmienić przy tym trzeba, że sankcja przewidziana w art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii daje możliwość racjonalnego stopniowania kary w zależności od rozmiarów „znacznej ilości”. Konkludując zatem, przypisanie zatem oskarżonemu posiadania środków odurzających w postaci 3,12 grama amfetaminy oraz 16,87 grama kokainy (199 porcji konsumpcyjnych narkotyku), jak najbardziej spełnia kryteria ich „znacznej ilości”.

Apelacja została zwrócona przeciwko całości orzeczenia, a więc również co do kary. Sąd Okręgowy uznał jednak, iż nie ma podstaw do kwestionowania uzasadnienia rozstrzygnięcia w tym przedmiocie. Należy bowiem przypomnieć, iż z sytuacją rażącej niewspółmierności kary mamy do czynienia wtedy, gdy rozmiar represji w rozpoznawanej sprawie jest w sposób oczywisty nieproporcjonalny w stosunku do dolegliwości wymierzanych podobnym sprawcom w podobnych sprawach. Przy czym nie chodzi o każdą ewentualną różnicę co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować (vide: wyrok SN z 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, OSPriP 1995/6/18).

Sąd Odwoławczy w pełni podziela zawartą w uzasadnieniu wyroku argumentację odnoszącą się do wymiaru orzeczonej kary, która wymierzona w dolnej granicy zagrożenia ustawowego jawi się jako wyważona. Słusznie Sąd Rejonowy za okoliczność obciążającą uznał uprzednią wielokrotną karalność za przestępstwa, w tym związane z narkotykami oraz ilość zabezpieczonych substancji psychoaktywnych z jednej strony, z drugiej zaś nie można przeceniać faktu przyznania się do czynu, skoro oskarżony został złapany na gorącym uczynku.

Sąd I instancji właściwie ocenił również prognozę kryminologiczną wobec skazanego. Zauważyć bowiem należy, że podstawowym warunkiem zastosowania analizowanego środka probacyjnego jest zaistnienie warunków wskazanych w art. 69 k.k. Zawieszając wykonanie kary, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. N. Z. był skazywany ośmiokrotnie, w tym na kary o charakterze wolnościowym – grzywnę, ograniczenie wolności oraz pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Te ostatnie zostały następnie wprowadzone do wykonania z powodu nieprzestrzegania warunków okresu próby. Z kolei w jednej ze spraw, warunkowe zwolnienie z odbycia

reszty kary zostało odwołane z powodu popełnienia nowego przestępstwa. To zaś w sposób bezsprzeczny prowadzi do wniosku, że skazany nie wypełnił warunków kar wolnościowych – ergo, nie zasługuje na dalsze dobrodziejstwo probacji, ponieważ pokładane w nim zaufanie, że wykona nałożone na niego kary i nie będzie naruszał porządku prawnego, zostało zawiedzione. Nie można też pomijać, że trzy popełnione przez skazanego czyny były związane z posiadaniem narkotyków – co tym bardziej uzasadnia twierdzenie, że jest on osobą niepoprawną.

Mając zatem na uwadze powyższe Sąd Okręgowy uznał, iż ukształtowany wobec skazanego przez Sąd I instancji wymiar kary łącznej jest zgodny z zasadami obowiązującymi przy wymiarze kar łącznych i nie razi swoją surowością, zaś apelacja nie dostarczyła tego typu argumentów, które władne byłyby podważyć ocenę poczynioną przez Sąd Rejonowy.

O kosztach Sąd Okręgowy orzekł jak w punkcie 2 i wymierzył oskarżonemu opłatę za postępowanie odwoławcze, zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt. 3 i art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych, nie znajdując podstaw do odstąpienia od zasady ponoszenia kosztów postępowania przez osobę skazaną.

Bartosz Stangierski Sławomir Olejnik Małgorzata Susmaga